

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издъзува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписуватъ до Г. Н. Геповича, редактора и издателя на вѣстника. Вѣщинти настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

НОВОТО ПРАВЛЕНИЕ.

Освѣнъ промѣненіята които станахъ въ лицата на министерствата тутакси слѣдъ смъртта на послѣднія Великъ Визирь, ній трѣбува да са надѣвами и за други промѣненія между второстепенни чиновници на правителството. Презъ много години А'али паша занимаваше едно положеніе между миналото и бѣдѣщото на Турція. Той не принадлежи нити на вѣтхото училище, нити на новото. Никой неможе да откаже четойе направилъ много измѣненія и прѣобразованія полезни въ администраціята на имперіята, нъ сѣки ще припознае че е оставилъ много работа на наслѣдника си. Ній забелѣзвами съ удоволствіе че самія Султанъ са вижда да иска да са въсползува отъ сегашнія случай за да уведе въ своето правителство единъ новъ и по младъ елементъ заѣтъ отъ рода който са издига. « Стари за свѣта нъ млади за работата » таквось са вижда да е началото което управлява Нѣгово Величество и сегашнія му Великъ Визирь въ избираніето на новити чиновници. Приключеніята и обстоятелствата правятъ правителственни мѣжи и управители. Иѣма съмнѣніе че на този часъ има едно голѣмо число млади момци оставени на най долни мѣста нъ които сѣ твърдѣ кѣдрни да занимаютъ високо положеніе въ общата служба и твърдѣ нетърпеливи да са посветятъ за на прѣдваніето на благосѣстояніето на страната си. Тѣзи забѣлѣжка не е отъ естество да умали патріотизма или способността на вѣтхити правителствени мѣжи на Турція. Тѣ сѣ малочисленни и повечето остарѣли; като сѣ посветили по голѣмата частъ отъ живота си въ служба на Султана и прѣдшественници му, тѣ могатъ сега да са отгѣлжтъ за да оставятъ поне нѣкоя сподука на младити момци. Навика на Решидъ паша, да приготвя и да има на рѣка мѣжи готови да запълнятъ празни мѣста, бѣше твърдѣ мѣдъръ. Почти сичкити тѣзи които бѣше първо намѣрилъ на мѣста изчезнахъ единъ по единъ отъ сцената на живота безъ да бѣдѣтъ други готови, както въ сегашни обстоятелства, за да запълнятъ празни мѣста.

Врѣме е вече днесъ да са измѣни политиката на 25 послѣдни години. Способни чиновници не трѣбува да са проваждатъ въ областити, защото способността имъ прѣчяла на началника на министерството, и личната антипатія не трѣбува да е една причина за официјална омраза и исклучваніе на сѣко участіе въ общити служби. « Сѣки на мѣстото си » трѣбува да е дивиза на царя и на помощниците му.

Турското царство съ голѣмото си пространство и сръдства трѣбуваше да нѣма финанціални мѣнотии. Нѣманіето на пари въ хазната и періодическити заѣми, нѣ за

общии сгради и производителни прѣдпріятія, нѣ за да покривахъ ачыка, сѣ положителни знакове за едно лошо управление, за рас-
пиляваніе на общити приходи и за невѣже-
ството да изцѣрхъ злото или за нѣманіе-
то на нѣравственъ куражъ за да посрѣ-
щахъ мѣхнотити като прѣххснущахъ не-
милостиво сичкити безполѣзни или съси-
пителни разходи. Ако новото управление
иска да придобіе и да опази почета, сим-
патіити и подиорката на другити правител-
ства и народи, то трѣбува да работи ис-
кренно и дѣятелно за да изцѣри болкити
които осѣщахъ дори и най долнити кла-
сове и които сѣхъ постоянъ прѣдметъ на
критики и негодованіе на народа.

Че трѣбува да са направятъ промѣненія въ управленіето, това е една нужда която припорѣчватъ сичките пріятели на турското царство. Млади момци въ службити които искатъ умъ и дѣятелность; икономія въ сичките клонове на общити разходи, и едно съвършенно напустуваніе на вѣрдителната система на чуждити заѣми, тѣзи сѣ трити главни точки които не трѣба да изгубятъ отъ очи държавните мъжи които искатъ да осветятъ едно ново правителствено правленіе и едно ново лѣточисленіе въ исторіята на отомаската имперія.

ЗА РАЗНИТИ ВИДОВЕ НА ОБЩИТИ УЧИЛИЩА.

X.

Онзи ученикъ който влѣзе добръ приготвенъ въ едно високо училище, и който може да ходи въ него нѣколко години, трѣбува да присвои познаніята които можемъ да очакваме отъ сѣки добръ възпитантъ мъжъ. Нѣй не ще искаме отъ него широчинната на знаніето на единъ ученъ човѣкъ или знаніето на сичко което са изискува отъ единъ книжевенъ мъжъ. При сичко това, той трѣбува да оцѣнява самъ своити сили и да знае какво дѣйствиѣ ще произведе доброто или лошето имъ употребленіе. Той трѣбува да знае положеніето си въ свѣта и вліяніето което упражнява върху него. Той трѣбува да познава още природата за да може да са възползува единъ день отъ безмѣрните богатства които тя дава отъ сѣка страна. Той трѣбува найсетнѣ да туря въ дѣло сръдствата които има вече, и които могатъ да улеснятъ единъ день прѣдпріятіята му като го отвеждатъ по скоро до цѣльта която си е прѣдлагалъ той самъ. Послѣ това ученицати, при познаніята които придобиватъ чрезъ ученіето, трѣбува да са навикнатъ да са учятъ сами; тѣй ще са увѣржатъ отъ това че развитіето на дарбити имъ не ще са небрѣжи отсетнѣ.

Разнити клонове които трѣбува да са преподаватъ могатъ да са раздѣлятъ на

три чѣсти: 1-о языцити; 2-о наукити; 3 о
искуствата. Въ ученіето на языцити, май-
чинія языкъ трѣбува да занимае първото
мѣсто: класическити писатели на народа
трѣбува да замѣстятъ грѣцкити и римски-
ти. Въ този прѣдметъ устменнити упра-
жненія ни са виждатъ толкъсь важни кол-
кото писменнити съчиненія. Не е нужно
да забѣлѣжимъ че трѣбува да имама гла-
вно прѣдъ видъ съчиненія върху нѣща ко-
ито срѣщама твърдѣ често въ живота като
писма да пишатъ, изложенія да правятъ и
прочее. Като изберемъ още единъ други живъ
языкъ за да са упражняватъ въ говоре-
ніето и писаніето, ний трѣбува въ сѣщо-
то врѣме да ги карама да учятъ правила-
та на този языкъ. Ученицити които могатъ
да посветятъ още нѣколко минути за уче-
ніето на латинскія языкъ най-много кога-
то учителя прѣѣме една метода подобна на
методата която са слѣдува за живити я-
зыци, не ще направятъ злѣ да са занима-
ятъ съ него. Никой не са е раскайвалъ
още че е училъ този языкъ, и много уче-
ници които сѣ влѣзли въ книгопродавници
и спецаріи и прочее сѣ са ползували отъ
него. Послѣ това, никой неможе да отка-
же че познаніето на много языци е твърдѣ
сгодно за търговцити.

Колкото за наукити, които трѣбува да са прѣподавжтъ, аритметиката и математикити трѣбува да са учятъ основно; тѣхнити приложенія са срѣщжтъ навредъ и на сѣки часъ. Физиката и естественната исторія, тѣзи двѣ науки които въ нашити дни сж прѣбли едно голѣмо развитіе, ще са прѣподавжтъ нѣ толкосъ систематически, нѣ сѣкоги практически. Когато тѣзи двѣ части са прѣдавжтъ съ глѣданіе на нѣщата, ній можемъ да бждемъ увѣрени въ една положителна сѣтнина. Относително до технологіята, не трѣбува да са влиза въ твърдѣ голѣми подробности; нѣ, въ сѣки случай, трѣбува щото ученицити да могатъ да вижджтъ сичко отъ само себѣ си. Ній трѣбува белки да са ограничимъ да дадемъ единъ общъ изглѣдъ за разнити званія и да покажемъ колко природата е богата и колко срѣдства тя дава за осъвършенствованіето на занаятити и искусства. Ній мислимъ че ако възбудимъ избрѣтателнія духъ чрезъ познаніето на машинити, ній ще направимъ сичко което може да са иска въ това отношеніе отъ едно високо училище. Да прѣдавама технологіята както въ университетити, това бы было безврѣменно. Отъ голѣма важность е още за сѣки образованъ мжжъ да знае географіята и исторіята; въ тѣзи два клона, той трѣбува по прѣдпочитаніе да обрѣща вниманіето си върху това което е въ право огношеніе съ общественити ни сегашни сношенія и върху онова което са привързува по тѣсно на отечеството ни. Прѣподаваніето на вѣрата трѣбува да бж-

де просто и съблечено отъ дребнити въпроси които могатъ да разбератъ ума вмѣсто да го освѣтлятъ. Вѣрността въ изпълненіето на длъжностити, дѣятелността и честността трѣбува да са виждатъ въ това преподаване като най добро практическо благочестіе.

Колкото за частта на искуствата, нѣй смѣтаи въ нея краснописаніето, рисованіето и пѣніето; тѣзи клонове трѣбува да са тикнатъ на едно усъвършенствованіе много по голѣмо отъ онова което може да са сполучи въ първоначалното училище. Практическото стремленіе което ще владѣи въ заведеніята за които говоримъ не изключавача началото че не трѣбува сичко да оцѣняваи споредъ вещественія интересъ който можемъ да извадемъ отъ него. Човѣка не е изключително на този свѣтъ нити за занаятити нити за наукити; и истинното, самото добро въспитаніе трѣбува да го научи че има нѣщо по високо за него, което ума му трѣбува да съгледва и което сърцето му трѣбува да осѣща. Безъ съмнѣніе, той трѣбува да обича състояніето което е пригърналъ, нѣ също тѣй той трѣбува да си направи една сермія отъ нетѣжни съкровища. Той трѣбува да придобіе доста сила отъ характеръ за да знае да жертвува вещественити си интереси на онова което Богъ, добродѣтелята или отечеството ще изискатъ отъ него.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ.

XXI.

Наставленіята които клонятъ да изцѣрятъ порока трѣбува да състоятъ:

1-о Въ едно живо прѣдставленіе на плачевнити му сѣтнини. При тѣзи които могатъ да ни разбератъ, нѣй можемъ да извадемъ тѣзи сѣтнини физиологически отъ самото естество на работата и отъ свързаніето ѝ съ нервната система. Като разказваи опасностити на този порокъ, нѣй трѣбува да са пазимъ отъ увеличенія които не сѣ доволно избѣгнували много списатели които сѣ писали върху тѣзи работа. Опасността която може да излѣзе отъ непрѣстаннити напѣдѣци на порока трѣбува да са описува съ живи бои. Нѣкои отъ тѣзи слѣдствія ще бѣдѣтъ извѣстни, разумѣва са, на виноватія, който ги е осѣтилъ вече, и тѣ ще го убѣдѣтъ по силно въ бѣднити слѣдствія. При сичко това, тѣзи послѣднити не трѣбува да са замлчаватъ. Списатели които сѣ писали върху тѣзи работа давѣтъ на учителя единъ богатъ источникъ отъ примѣри, за да показва плачевнити опустошенія които порока е направилъ въ нѣкои хора. Идеята да станѣтъ нежѣдрни за жененіе, нѣщо което не е сѣкоги истинно, произвежда малко дѣйствіе върху тѣзи безнравствени същества. Опасността за една бѣзвѣрменна смъртъ дѣйствува по силно, и показваніето на болящити въ които мѣжи сѣ лошави навици страдѣтъ и пшкѣтъ отъ сѣтнинити на живота когото сѣ прѣкарвали е белки най доброто срѣдство за да направимъ едно измѣненіе.

2-о Нѣй трѣбува да глѣдаи да дѣйствуваи противъ волята. При малкити дѣца, въ които работата е една лоша навичка, заплашванія, бия и едно тѣлесно наказаніе могатъ да отведѣтъ по скоро на едно честито слѣдствіе. Ако употребимъ тѣзи срѣдства къмъ младити момци, това ще

бѣде нѣ само безполезно нѣ още и твърдѣ вѣдигелно, защото този порокъ може по лесно да са укорива отъ сѣки други. Гнусотата на туй безчестіе, отвръщеніето на което са излагѣтъ, и страха да не познаи отъ лицето имъ каквото правятъ скръшомъ, произвеждѣтъ въ тѣхъ едно спасително дѣйствіе. На тѣзи силни реджони трѣбува да прибавимъ страхотіята отъ дълбоката бѣдностъ въ която са хвърлятъ. Въ по голѣмити имъ възрасти, други причини извършватъ вліяніето си върху виноватити; наприкладъ, безпокойствіето което са вижда въ поглѣдити на учителя, скръбта която изражавѣтъ лицата на родителити, идеята че сѣ прѣдъ очити на « тогози който вижда сичко » познанието на священія му законъ и бѣднія сѣдѣ. При това, нѣй трѣбува:

3-о Да спомагаи оногзи момѣка който са разкайва и който е рѣшенъ да са поправи. Най напѣдъ нѣй трѣбува да опазимъ довѣріето му тѣй щото да не са мѣче да падне пакъ въ порока. Съвѣта не трѣбува да са ограничава въ поученія и разпскванія, той трѣбува още да показва какво трѣбува да избѣгнува. Когато дѣтето може да са ползува отъ поучителни прочети, това е едно срѣдство което трѣбува да употребяваи. Нѣй можемъ още да го туримъ въ сношенія съ невинни дѣца, и особно съ добродѣтелни лица отъ другія полъ, нѣй трѣбува още да научимъ грѣшника да мисли често за Бога, най много за началото и края на дена. Ето кое трѣбува да напомнимъ сѣки день сутрина и вечеръ.

Напомненіята които идѣтъ отъ страна на разумни съученици сѣ често много по силни отъ онѣзи на управителити: младити момци имѣтъ по нѣкоги повече увѣреніе въ забѣлѣжити на другарити си нежели въ мѣмреніята на тѣзи които слушатъ да проповѣдуватъ сѣкоги нравственността.

За да свършемъ този прѣдметъ, нѣка забѣлѣжимъ още че има много малко момчета които да не правѣтъ този порокъ. Родителити които познаватъ, въ туй отношеніе, дѣцата си сѣ твърдѣ редки; обикновенно тѣ вѣрватъ че училищата сѣ които ги развалятъ; нѣ повечето влизѣтъ въ тѣзи училища развалени вече, ако и родителити да ги казвѣтъ невинни. Въ добри учебни заведенія, тѣзи нѣща могатъ подобрѣ да са забѣлѣжватъ и поправѣтъ отъ колкото въ фамиліята. Бия и тѣзи млади момци които имѣтъ нравственното и религіозното чувство твърдѣ развито могатъ да сгрѣшавѣтъ още често. Нѣ въ онѣзи, въ които туй чувство е по слабо, сгрѣшеніето е съвършено, опасността е още по голѣма; защото нищо не ги прѣдизвѣства и задържа, нищо не имъ вдхнува страхотія, едва ли даже физическити болки, които дохождѣтъ често много кѣсно. Въ религіознити млади момци, порока дѣйствува много малко върху характера и разваля го по малко отъ колкото въ другити.

Миссията на учителя са ограничава, въ физическо отношеніе, да опазя, да укрѣпѣва, да развива силити, и да отстранява онова което може да произведе противни дѣйствія. Лѣкуваніето на естествени и случайни болки е отъ крѣга на доктора. И тѣй, тѣзи които сѣ занимаватъ съ въспитаніето, не трѣбува да заминувѣтъ прѣдѣлити на онова което са огнася право до тѣхъ, ако и да могатъ често да са съгласяватъ съ лѣкари и да чакатъ отъ

него помощи, и тогава бия когато искѣтъ да сполучатъ нѣкоя нравственна цѣль. При сичко това, много полезно ще е ако родителити и учителити познаватъ поне, по главнити начала на медицината, лѣковети и цѣреніята които въ обикновенни случаи, сѣ най силнити, било за да умалятъ болкити, било да ги изцѣрѣтъ. Тѣ трѣбува да имѣтъ най много една ясна идея отъ тѣзи малки болки които могатъ, безъ да са допитватъ отъ лѣкара или хирурга, да оставятъ безъ никаква опасностъ на природата. Туй познание ще бѣде по само-себѣ-си твърдѣ полезно: нѣй не ще виждаи тогасъ нѣкои родители да правѣтъ да са състои сичкото физическо въспитаніе въ едно често употребеніе на лѣкарства и билиета. Не е почти за вѣрваніе колко прѣдразжѣки съществувѣтъ още въ туй отношеніе, бия и между лицата отъ богатити класове, и до каква точка тѣ са показватъ неблагоприятни като отказватъ да земѣтъ прѣдпазителни лѣкове които са открий и които са турѣтъ между отличити сгоди които характеризувѣтъ врѣмето ни.

ЖИВОТА.

Прѣзъ голѣмити топлини нѣй желайи да доде по скоро зимата за да са избавимъ отъ праха; презъ зимнити студове нѣй желайи лѣтната топлина: нѣй не сми никогі благодарни. Когато сми въ града нѣй желайи селата и когато зимата ни дава своити удовольствія, нѣй желайи да ходимъ по ловъ. Орацій направи върху това една лирическа пѣсенъ: Човѣка е съставенъ отъ непостоянство и ненаситни желанія. Нѣка го докажемъ съ единъ апологъ.

Едно младо момче което са съблѣдисваше върху училищнити столове, извикваше: Защо не съмъ по голѣмъ! Единъ гений му са явява и му дава едно кѣлбо съ конце: « това кѣлбо съ конце е живота ти, казва му той; когато искашъ да остарѣ, вашъ ти трѣбува да намотавашъ кѣлбоцето и ще бѣгаши отъ настоящето. »

Дѣтето са благодари отъ сърце. Да може да въспира хвърканіето на врѣмето когато нѣкой са намира честитъ, или да го кара да върви бържи когато настоящето е скръбно; какво бѣлнуваніе!

Генія пѣчѣзнува и дѣтето прибързува да опита добродѣтелята на кѣлбото си.

То развива... развива и ето че тънки черни мустачета покривѣтъ устнити му; генія не го е излѣгалъ.

То намира въ състояніето си нѣкои неприяности; свободата му не е доста и голѣма, и то иска да вкуси отъ фамилискія животъ. То развива още и прѣкарва десетъ години ето го ожененъ. Нѣ що е единъ жененъ човѣкъ когато нѣма дѣца; той захваща да желае да стане баща. Той развива кѣлбото и въ нѣколко минути ето го баща на едно хубаво момче три годишно. Колко дѣцата са умразни на тѣзи възраст! Нѣка развѣйи още! И синъ му е на двадесетъ години.

Нѣ горкія баща е станѣлъ вдовецъ; той обичалъ жената си: той я жали; и понеже не е забравилъ че врѣмето донася единъ голѣмъ лѣкъ на болкити ни, той прибѣгнува пакъ въ кѣлбото си, и врѣмето минува, той е старъ, синъ му е станѣлъ мѣжъ и не е вече при него; той са съблѣдисва, той намирѣ още сълзи за да оплаква самотіята си която не хранѣтъ ве-

че споменити. Той иска да умрѣ, той развива жалбото си и събужда са!... Защото сяко то ва е било единъ сънъ, когато бихми направили една реалност ако намѣрехми единъ гений (защо го нѣма още) готовъ да ни даде жалбото на живота ни и да ни направи господарь на него.

Както виждаме, човѣка не е никогн благодаренъ отъ настоящето и той вѣрва съкоги че бѣдѣщето само обѣма елементити на една радост безъ размиръ.

ОБЪЯВЕНИЕ.

Голяма потребность отъ учение имаме, рѣкалъ е всѣки Българинъ, и тѣ думи не сѣ празни, не сѣ на вѣтъръ казани. Познава са то отъ туй, че на сѣкадѣ по насъ школы са отваритъ; не само по градцата и селата, еще и по селцата и колибитъ. Не само граждани, заможни и охолни хора подкрѣпять тази обща потребность; еще и селене, колибари, и хора, които сѣ голяма мъжа, сѣ много потъ едвѣмъ са прехранять, щомъ намѣрять време за отиди дѣлатъ грѣди, влачять камано да си зиджъ школицы, отъ немание, отъ гола душа, даватъ мило за драго, та исплащять на даскалъ. Сѣ всичко туй пакъ едвѣмъ бѣшука просвѣта, много рѣдко, тукъ — тамъ, между насъ, — ученитъ ны са четжъ на прѣсты. Кога всинѣ отъ сърце искаме и са трудимъ вредъ по земята ны да са разлѣе просвѣта, по каквы причини отъ много трудъ имаме толкози малко плодъ, не му е мѣстото тукъ да издирваме; само ще забѣлжымъ една отъ голѣмѣтъ точки за народното напредване. Изобщо българскитъ дѣца научжъ ли сѣ да четжъ и пишжъ и напусжъ ли школата, като влѣзжъ въ свѣта нѣма вѣселения какъ да научжъ нѣщо по много, защото имаме само учебници за училища, книги и вѣстници за по-задѣбоченитъ въ наука: папачъ свѣтъ изъ нашенскитъ школы излѣзва сѣ просто четение, остава си само съ него и преживева въ слѣпота.

Отъ когато сѣмъ позналъ, че туй е тѣй, дошла ми е тази мисль: че, ако са разсыжъ книги за наука между народа (писани само и само за него, добръ той да ги разбира), то една отъ голѣмѣтъ прѣчки на неговото напредване бы са срутила.

За туй, като са случи сега да живѣя въ градъ (Віена), гдѣто има всичкитъ лесини за печатаніе и пропращаніе на книги и вѣстници, рѣкохъ си да изваждамъ на свѣтъ книжки за народно учение. Рѣчено и сторено. Ей на що ще са печата въ тѣхъ книжа. За човѣщината изобщо: чѣлѣкъ какъвъ е, отъ гдѣ му иде честъта и отъ — злочестинитъ; едно врѣме каквы народы е имало и каквы живѣжъ днѣсь по земното лице прѣснати. Ще са пише въ тѣхъ за земята: каква е тя, що има около и, каквы нѣща са намѣрватъ вѣтрѣ въ нея, каквы былки, трѣвы и дървета никнжъ и растжъ, каквы гадини са вѣдѣжъ и живѣжъ по нея. Ще са разказва еще каквы божі закони е открила човѣшката наука: по какъвъ рѣдъ божия рѣка свѣта управя и какъ го е чудовито сглобила. Къмъ край на всѣка книжка ще са вѣстятъ стихове и по нѣкоя друга исторійка или приказка за растуха или за поучение, каквыто сѣмъ научилъ отъ людскы языцы и сѣмъ изобродилъ по нашенско спастренны.

Нашитъ книжки, кога хванжъ да са печататъ, ще излѣзватъ на урѣчено врѣме, по дваждъ на мѣсець, и ще посятъ всички едно име „Школа за народа“. Всѣка книжка ще е надлѣжъ и на ширъ колкото черковна наустница, ще има четиристѣ страници и ще е покрита съ корицы. За годишнина, или за двайсетъ и четири таквы книжки ще са плаща една нѣмска жълтица, платена тогatz когато спомощницитъ црвата книжка приематъ. Но за да не са случи што „Школа за народа“ да са вѣсти веднѣжъ-дваждъ и сетнѣ да са нечус, невиди, — а да са вѣстѣва рѣдово и да трае години, трѣба отъ напредъ да ѣ са о здрави живота. За туй са испраща туй обявление на всѣкадѣ, гдѣто живѣятъ Българи и сѣ него молимъ заможнитъ общины, добритъ богаты и родолюбцитъ да подпишжъ, колкото имъ рѣка дава, за сиромашкы градскы и селскы школицы; молимъ и всѣки Българинъ гладенъ за наука да стане за година врѣме спомощникъ. Щомъ са сѣбержъ толкози спомощници, на колкото помощ-

та стига само за печатаніе „Школа за народа“ ще начене да излѣзва на свѣтъ редовно.

Някои побратими на предумватъ да не бързамъ, да не захващамъ тѣзи работа самичкѣ: защото тя была много трѣплива, — трѣбало дълбоко учение и нѣколко учены главы за нея: и азъ сѣмъ былъ щялъ много слабъ да са покажа прѣдъ нашитъ книжовны. Че слабъ щялъ сѣмъ былъ да са покажжъ прѣдъ книжовнитъ, туй не ми прѣче мене: саминъ си го казвамъ, че сѣмъ такъвзи, и какъвто сѣмъ си за такъвъ искамъ свѣта да ма познава. Залавямъ са да работя, както можъ и колкото ми иде отъражи, за да исплащамъ частъ по напредъ своя дългъ къмъ народа си, както вѣрвамъ че никой добръ Българинъ не ще ма укори. Особно чакамъ закрыла отъ свѣстнитъ вѣстникари, книжари и учители, защото „Школа за народа“ мѣжду друго ще спомогне еще по-скоро народа да познае цѣната на тѣзи нашенцы, които губять животъ и здравіе въ книжовность.

Г. А. Живковъ.

Ползата отъ тазвѣсь періодически книжки върху естественната исторія и други прѣдмети не може да са откаже. Тѣзи полза ще бѣде безмѣрна. Г. Живковъ е прѣдприелъ едно добро дѣло. Знанието е богатството на сиромашкити народи. Като иска да распрѣска въ нашъ народъ полезни знания, Г. Живковъ прави една похвална работа. Нѣй обичамъ да вѣрвамъ че нашитъ Българи ще са притежжъ да спомогнжъ за изданіето на книжкити: „Школа за народа“ и ще далжъ тѣй доказателство на здравъ разумъ който трѣбува да ръководи сѣки народъ въ пѣтя на напредъка.

(Р.)

НѢКОЛКО ДУМИ ЗА ПРОТЕСТАНСКИТЪ МИСИОНЕРИ И ТѢХНИТЪ СПОДВИЖНИЦИ.

Повече отъ единъ пѣтъ неблагопріятни слухове са ни достигали за нечутото вѣроломство на протестанскитъ агенти въ Българіж. Този пѣтъ, обаче, тѣ такова отвращение ми докарахъ, што нѣй неможемъ за по дълго да глѣдами равнодушно на тѣхнитъ мързости. Нѣй сме виждали и отъ близо и отъ далечъ християнски проповѣдници на божіето слово, нѣ такова чудо каквото за протестанскитъ пропандисти не сме нечували даже. Въ голѣмо затруднение са намираме да можемъ да си съставимъ попятіе за същностъ на тѣхнитъ мисіжъ; тѣхната лукава политика ще остане за всѣгда намъ непонятна. Странно и удивително наистина да си помислишъ що правять протестантитъ и тѣхнитъ главоболни ученици. Сѣ всичкото лицемѣрие на едно свѣтско благочестіе, тѣ прѣтендируютъ да са проникнали въ тайнитъ на християнството. Тѣхната коварна политика често прикрита съ присторно човѣколюбіе, отъ день на день дава знакове за избухване. Нѣй ако и невнимателни къмъ повѣденіето имъ, тѣхнитъ нелестности, обаче, ни дадохъ да разберемъ що искатъ дѣлателитъ на Божій виноградъ. Умразнитъ срдѣства и неправеднитъ имъ домогванія извадижъ на видѣло тѣхнитъ цѣль.

Нѣй не щемъ да говоримъ за протестантизма въ всичкитъ му възглѣдове, нѣто пѣжъ за догматическитъ му основи. Што ще кажемъ за него са отнася само до Българити.

Ако почитаме протестанскитъ мисіонери що търсятъ въ Българіжъ тѣ ще ни кажатъ че распространяватъ божіето слово. Въпросъ са ражда сега: иматъ ли Българитъ пужда отъ тѣхнитъ проповѣди за да познаатъ Бога и истината? Ако имахъ тогава тѣ само не щехъ да търсятъ чужди агенти които да ги освѣтятъ въ истиннитъ на християнството. Нѣ нѣй сме откъмъ отрицателнжъ странжъ колкото за това. Понеже българскій народъ е въ състояние да сѣди за себе си, да търси и открыва истинната по-добрь отъ колкото бы можилъ посредствомъ таква набожнжъ ръководители каквито са задъ-оксанскитъ просвѣтители. Той съзнава напълно положеніето си спрямо нежъ, и ако има пужда той и безъ тѣхното наставничество ще може да ѣжъ търси. Че той не изпълнява божій законъ тѣй както библията го излага; че вѣрвалъ по-много или по-малко нѣщо отъ онова що тя обѣма; че былъ заблуденъ въ вѣрваніжъ си и суевѣренъ въ благочестіето си; това азъ мисля не е задатъкъ на мисіонеритъ да рѣшаватъ. Ако е работата до евангелскитъ добрини и тѣхното тълкованіе, нѣй бихме ги съвѣтали да не проповѣдватъ на чуждитъ народи и племена, нѣ да са залувають да поучаватъ и водятъ въ правій пѣтъ тѣхнитъ съотечественници.

Мислятъ ли тѣ че въ Българитъ не съществува разумъ, свѣсть и воля? Ако мислятъ тѣ не са богове да имъ важнжъ; ако не мислятъ добъ; а ли имъ е тогава цѣльта да искатъ да ги подчиняватъ и задушяватъ. До колкото нашити познания ни даватъ възможность да проникнемъ въ човѣка, като същество разумно, нѣй не можемъ да разберемъ защо едно лице трѣба да бѣде непогрѣшимо а друго погрѣшимо, и защо правъ или кривъ въ убѣденіжъ си. Нѣй знаимъ че протестанскитъ мисіонери най много са викали и викатъ срдѣцу папската непогрѣшимость, нѣ тѣ горкитъ несъзнателно и даже неволно ставатъ негови партизани когато проповѣдватъ че нѣма спасение извънъ протестантизма. Никой отъ ози свѣтъ не е дошелъ да ни запознай съ естеството на начиня на спасеніето; нѣ колкото знаимъ отъ св. Писаніе нѣй намираме че не са само протестанти които могатъ са спаси, нѣто пѣжъ че само чрѣзъ тѣхно учение други може получи спасение. Може ли ти каза, ако попиташъ единъ мисіонеринъ, че той ще са спаси защото вѣрва това и онова и защо ходи да убѣждава и други да вѣрвжъ същото? Невъзможно! Ако сѣдимъ отъ нравствена и не вѣроисповѣдна точка за тѣхнитъ вѣрванія — тѣхнитъ мнѣнія и тѣхнитъ дѣла и постѣпки, нѣй би казали, безъ двоуміе, че тѣ сѣ дяволско въплощение. Нѣмаме ли причини да исказваме таквози за тѣхъ мнѣніе, когато дѣлата имъ са прѣдъ очитъ ни? Тѣ проповѣдватъ срдѣството божіе нѣ само не законно и безчовѣчно, нѣ сѣ цель свѣтска и съвършенно адска. Тѣ не сѣжъ по-долни отъ братіята си които казвжъ че „достигнатата цель оправдава срдѣствата.“ Нѣ не е само това. Ако викинемъ добръ въ тѣхното благочестіе нѣй не ще намѣримъ друго освѣнъ жарко фанатичество и нищо повече.

Протестантитъ, казватъ ни нѣкой, проповѣдватъ още свобода на свѣстьта, свободно мисленіе, и за това тѣ са полезни намъ понеже да сѣдимъ и мислимъ свободно, е най необходимо нѣщо за въздиганіето на единъ народъ. Такова прѣдположение освѣнъ че е заблудително нѣ е и безъ никаква стойность. Ето защо. Ако дѣйствително тѣ оставяхъ свѣстьта и разума да рѣшава за себе си, за какво служатъ фактоветъ отъ толкова врѣме насамъ? Не са ли тѣ явно доказателство че тѣ угнѣтиватъ и убиватъ свѣстьта съ съкаквы хитрости и лажъ само и само да преобърнатъ 2-3 плиткоумни твари. Не е ли фактъ още и това дѣто тѣ и тѣхнитъ послѣдователи често употребяватъ физическа сила за да убиятъ самостоятелността на разума въ изпълненіето на своитъ длѣжности. Отъ друга страна нѣй неможемъ да са примиримъ съ себе си за едно нѣщо, когато употребенитъ срдѣства за достиганіето на цѣльта му са основани на лукавство, измама и други беззаконія. Ще ли нарѣка свободно мисленіе и свободенъ изборъ невѣротърпимостъ и лудото фанатичество на мисіонеритъ и тѣхнитъ прозелити. Да проповѣдвашъ свободата на свѣстьта не ще рѣче да употребявашъ нечестиви срдѣства за да привлечешъ нѣкого къмъ себе си, безъ да го осветишъ въ истиннжъ и достоинството на едно нѣщо. Нѣ що да сторимъ когато нашитъ Българчета сѣжъ глупави и бѣрзеливи, та отиватъ да са подлагатъ на мисіонеритъ, и то защо?! Намъ не ни са ще да приедемъ мнѣніето на нѣкой си които доказватъ че протестанскитъ мисіонери не знаятъ сами що правятъ, (Дриновъ въ исторіята на Българската черква). Твърдъ добръ тѣ знажъ и умѣжъ, нѣ нѣй сме слѣпи. Съ тѣхната мѣдра политика тѣ умѣжъ да са въсползоватъ отъ нашитъ слабости. Ако ги слушаеме да говорятъ съкоги за Бога, за спасеніето и прочее то трѣба ли нѣй да мислимъ че тѣ са при Бога! За единъ лицемѣрецъ и шарлатанинъ думитъ свобода свѣсть, са едно отъ пѣй дѣйствителнитъ срдѣства съ които може да измами. Що можжъ да направжъ, ако си прѣдположимъ, да имахъ нравитъ и расположенія на нашето духовенство? То е чрѣзъ тѣхната прѣсторена набожность, чрѣзъ тѣхното прибулено християнство и човѣколюбіе дѣто тѣ сполучватъ въ прѣдначиваніжъ си. Нѣй не можемъ колкото и да търсимъ, да намѣримъ нѣкое здраво основание както въ мисіонжъ тѣй и въ домогваніжъ имъ за распространіето на Божіето Слово, и ако нѣй не бихми ги оправдали въ това отношеніе, то още по малко ще можемъ да сторимъ това колкото за средстватъ и начина на дѣйствието имъ.

За да докажемъ че не е човѣколюбіето кое-

то кара мисіонеритѣ изъ цѣлый свѣтъ, нужно е само да попитаме, извършили ли са тѣ онова което имъ е длѣжностъ да сторятъ. Въ развѣрзаніето на този въпросъ са най явнѣо лѣсва цѣльта на протестанскитѣ пропагандисти. Намѣсто да са залаватъ да осветляватъ своя народъ въ евангелскитѣ истини, тѣ търсятъ сплѣтитѣ мѣста. Нѣй не познаваме други обривовани народи на които грубѣтъ масса да е повече лишена отъ духовнѣхъ хранѣ отъ колкото массата на Американцитѣ и прочее и прочее. Ако ни казваше нѣкой че симпатіитѣ и великодушіето на мисіонеритѣ сѣ по силни за чуждитѣ отъ колкото за тѣхнитѣ народѣ, не само не бихме го повѣрвали, нѣ подобно нѣщо не ни прѣминава даже прѣзъ ума. По здраво доказателство отъ това не може да бѣде колкото за злитѣ намѣренія на протестанскитѣ апостоли. Нѣ не е само това. Има фактове за които исторіята свидетелствува, и които сѣ слѣдствие на филантропическитѣ мисли. Подгѣднете исторіята на Южнѣ Америкѣ и островѣ въ Великий атлантически океанъ, и виѣ ще видите колко дивѣ и полудивѣ плѣмена сѣ станали жертва на тѣхното заразително челоуѣколюбіе. Нѣ защо да луткаме по Америка и другѣ, когато живѣ примѣри за това имаме отъ приключеніята не отдавна въ Пловдивъ и Желѣзникъ. Нѣй помнимъ онѣзи жалостна сцена, когато сѣ силѣтъ на мѣстнитѣ властѣ, майка и дѣщеря са раздѣляхъ като за онѣи свѣтъ. Такова нѣщо челоуѣколюбіето никога не го позволява. Израженіето на протестанскія мисіонеритѣ ще означава « пжкълъ » въ българскій словарь.

Нека додемъ сега до насъ си и да видимъ що правимъ. Наистинна Българскій народъ до сега, туку рѣчи, е вървелъ твърдѣ сплѣтата въ вѣроисповѣднитѣ си длѣжности. Завладянтъ отъ новѣрно духовенство на кое единственната цѣль всекоги е била да го държи въ духовно униніе, той сѣ свойственнѣтъ си суевѣрна богобоязливостъ, е непрѣстанно слѣдвалъ пѣтя на неизвѣстностѣтъ. При всичкѣтъ темнота, обаче, въ коѣто духовното началство сполучи да го хвърли, той са глѣда като да е спазилъ цѣлокупността на вѣрваніѣтъ си. И ако потърсимъ причинитѣ на неговѣтъ уцѣлелостъ прѣзъ толкозитомрачни и усиленѣ врѣмена, нѣй ще намѣримъ че една отъ главнитѣ е била лавното му благочестіе. Равновѣсіето, обаче, на това единство трѣбаше да са побѣрка отъ владеніето на чуждо духовенство. Както и да е, години и столѣтія са истекохъ и народа твърдѣ и непоколебимъ въ формѣтъ на вѣрваніѣтъ си, не са повлече по никое чуждо вліяніе. Едно нѣщо бѣше необходимо за нравственното утвърденіе на народа, и то е днѣсь неотемлено притяжаніе въ рѣцѣтъ му. Първата и главна длѣжностъ за сега на Събора е да произведе нравственното възражданіе на народа, защото това занемарено всичкитѣ му други усилия за по добри и свѣтливи дни ще бѣдѣтъ напраздно. Ако са даде на народа възможностъ да упражнява най обширно всичкитѣ си сили, всичкитѣ си прѣимущества, никое чуждо вліяніе не ще намира гостопримство въ духоветѣ.

Нѣ като казваме бѣдѣще възражданіе, нѣй не искаме да кажемъ че въ това врѣме нѣй трѣба да са обрашаме сѣ направленіето на вѣтроветѣ. Нашата вѣра всекоги и насѣкаде ни дава възможностъ да са усвѣтляваме въ нейнитѣ основанія. Лѣжатъ са онѣзи които мислятъ че православіето не прощава свободното мисленіе. Безъ да бѣде отстъпникъ и чуждъ на народа си, сѣки Българинъ може да са води отъ чистіи разумъ. Намѣ не ни са ще да вѣрваме че тѣзи които сподѣлятъ мнѣніето на протестантитѣ иматъ тѣзи си високи дарованія чисто; защото ако тѣ бѣха слушали внушеніята на чистіи разумъ и непогрѣшимата свѣсть, тѣ не щѣхъ да ставѣтъ орудія на чуждитѣ интриги. Нѣ дали тука са свѣршило злото? Свѣстьта на такѣва плиткоумни са затѣпява и тѣ не виждатъ по далеко отъ очитѣ си. За тѣхъ всичко що са несѣгласява сѣ пріетитѣ имъ убѣжденія е достойно за прѣзрѣніе и хула, и движими отъ лудо фанатичество тѣ гледатъ на братѣтъ си като на язичници безъ да си помислятъ че тѣхното благочестіе е безъ никаква стойностъ когато основаніята не стоѣтъ въ любовѣтъ и смиренѣмудріето. Мислятъ ли тѣ сѣ свѣнтѣ ожесточителни върлуванія да доближаватъ Бога? Нека ни доказватъ отъ библиѣтъ, отъ примѣри на свѣти лица, нѣй пакъ не ще са сѣгласимъ че тѣ слѣдватъ евангелскитѣ истини.

Като не прѣимаме тѣхнитѣ доводи за основателни колкото за отстъпничеството имъ, нѣй още по малко ще можемъ да оправдаимъ тѣхното вѣроломство когато погледнемъ на плода на такѣва раздѣленіе. Искаме да живѣиме като народъ и желайме доброто на народа нѣ насъ малко ни е грижа да си помислимъ че най голѣмата язва коѣто можемъ да му нанесемъ е распѣкъсваніето. (С.)

РУССІЯ И ПРУСКАТА ПОЛИТИКА.

Рускитѣ вѣстници захващѣтъ да са занимавѣтъ живо сѣ положеніето на Пруссія; наистина хората сѣ ся убѣдили най сетнѣ въ руската държава че сѣверна Германія ще бѣде рано или късно една мѣчна сѣсѣдка, при сичкитѣ еднакви интереси които имѣтъ двѣти държави.

Единъ руски листъ, коѣто минува за министерски, обявява високо че политиката на Г. Бисмарка застрашава направо сѣществуваніето на руското царство. Той потвърждава че приключеніята на послѣднитѣ години доказвѣтъ доста ясно че Пруссія е имала сѣкоги за начало да си оздравява единъ сѣюзникъ прѣди да захваща бой, и да скѣсува сѣюза слѣдъ като са е ползувала отъ него.

Въ 1862, казва този листъ, Пруссія са бѣше сѣединила сѣ Австрія противъ Даниа; въ 1866, единъ подобенъ сѣюзъ са склучи сѣ Италия срѣщу Австрія.

Въ 1870, слѣдува той, Пруссія търси сѣ сѣкакви сѣрѣдства пріятелството на Руссія, и сега слѣдъ като сполучи, нѣщо коѣто е длѣжна на политиката на руското правителство, тя работи за да са сѣедини сѣ Австрія противъ вчерашнѣи си пріятель.

Дали Европа нѣма да разбере нѣкога опасноститѣ които излѣзвѣтъ отъ една такѣва политика? Дали не е дошло още врѣмето за да сѣстави единъ сѣюзъ за взаимна здравина срѣщу подобни навѣти?

Туй исканіе на Руссія трѣбуваше да са направи въ началото на френско-германската война, тогасъ трѣбуваше рускитѣ вѣстници да са стрѣснатъ отъ политиката на берлинскитѣ дипломати, тогасъ трѣбуваше тѣй да отправѣтъ единъ позивъ къмъ народитѣ и да образувѣтъ този сѣюзъ за взаимна здравина за да са въспротиви на увеличеніята на една сила на коѣто честолюбіето става единъ прѣдметъ на постояненъ страхъ за Европа и застрашава да развали равновѣсіето ѣ.

Колкото за сѣюза коѣто са вижда склученъ между Пруссія и Австрія, малко ни е ѣня ако днѣсь тѣзи сила мысли ушъ да са прѣпира сѣ Руссія за властѣта ѣ въ истокъ и ако руското правителство сѣбира най сетнѣ плодовети на егоистската си политика.

Нѣка Руссія го знае! Подиръ малко тя ще са раскае горчиво, разумѣва са, дѣто не е слѣдувала политиката коѣто ѣ назначаваше единъ високъ публицистъ нѣколко мѣсеца прѣди войната. Контъ Сузоръ казваше наистина че е необходимо што Руссія да разбере че единъ сѣюзъ сѣ Пруссія ще бѣде за малко врѣме.

Руссія не послуша спасителнитѣ съвѣти на контъ Сузоръ. Императоръ Александръ въспитанъ отъ единъ германски генералъ, Г. Моердеръ неможя да са рѣши да отхвърли стремленіята които първото му въспитаніе е вкоренило въ него. Нѣка не го забравѣтъ, императоръ Александръ е направилъ първитѣ си орѣжія въ германскитѣ дворове, и той са е обиколѣлъ отъ генерали сѣ тѣ-

сни възгледѣ коѣто ще го каратъ да отръча отъ сѣби напрѣдѣкъ.

Дена ще доде въ коѣто Франція ще же да докаже на Европа колко тя направѣлъ дѣто стоя хладнокрѣвна зрителка прѣдъ една борба на коѣто Френцитѣ платихъ разноситѣ нѣ коѣто ще притѣрпи послѣднитѣ сѣтнини коѣто ще бѣдѣтъ страшни

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

РУССІЯ. «Таймъ» обнародва една депеша отъ Берлинъ коѣто казва че Руссія щѣла да повика подъ знамитѣ распуснатѣ сѣлдати за да опѣта силностѣта на орѣженитѣ войски.

АНГЛІЯ. Извѣстіята отъ Лондра казвѣтъ че англійската царица била тѣврѣе тежко болна.

«Стандаръ» обнародва една депеша отъ дописника му изъ Берлинъ коѣто казва че сношеніята на Руссія сѣ Франція и Турція ставали по тѣсни.

ШВЕЙЦАРІЯ. Вчера, въ конгреса Лозанъ нѣкои членове поискали да похѣлѣтъ комуната; нѣ като туку що сѣ явѣрѣкли нѣколко думи въ този разумъ едно голѣмо смѣщеніе станѣло въ салата.

ФРАНЦІЯ. Извѣстіята отъ Парижъ казвѣтъ че Г. Бизмаркъ прѣвлъ четвѣрти миліардъ сѣ условіе да са испразнятъ други четѣри департаменти.

Прочитами въ «Авениръ Насіоналъ» Разбужданіето бѣше страшно. Нѣй знаѣ сега че не е доста за една страна да имѣ нѣколко историци и поети, нѣколко славни кунописци; нѣ че му трѣбува за да са задѣржи дѣлго врѣме една голѣма работѣ отъ учени хора. Народитѣ не ще имѣтъ напрѣдъ единъ траятенъ животъ освѣнѣа са сѣставѣтъ отъ повече граждѣне способни да слѣдуватъ сѣ разумностъ хода въ общитѣ работи и да отстранѣватъ голѣмитѣ опасности които можѣтъ да додѣтъ отъ вѣнѣ. Туй вишелюдіе трѣбува да знае прѣди сичко да пише и чете языка си, да познава географіята и исторіята на отечеството си и да има сѣ това свѣсть за длѣжноститѣ си и правата си като граждѣнъ. Единъ народъ тѣй сѣставенъ може па да бѣде злочестъ въ войната; нѣ той ще са въздигне скоро и никоги не ще бѣде робъ. Нѣка републиката ни даде туй общо въспитаніе и тя ще избави Франція единъ втори пѣтъ.

АМЕРИКА. Офиціалното изложеніе върху жетвата на житата въ Сѣединенитѣ Щати не е благопріятно; тѣзи жетѣва била нитѣ на полѣвна отъ другитѣ години.

ГРЪЦІЯ. Великата руска вѣягина прѣстигнала на 27 того (н.) въ Атина.

БЕЛГІЯ. Една кореспонденція отъ бившѣи френски императоръ са уловила, и чрезъ коѣто са доказвало че сѣзаклятіе сѣществувало коѣто имало намѣреніе да турѣ Наполеона III върху белгійскія трѣнѣ. По слѣдствие на това белгійското правителство рѣшило да вспѣди отъ земята си сичкитѣ чужденци, които бы са намѣрили безъ работа въ Белгія.

— Миналія вторникъ, грѣцкія патриархъ са прѣвлъ въ тържественна ауденція отъ Султана. Н. Ц. В. направи на Н. Свѣтѣйшество едно най свѣтѣпатическо и благоволително прѣиманіе. Патриархъ отиди сетнѣ на Високата Порта и направи посѣщеніе сѣ обикновеннѣи обрядъ на Великія Визиръ и на министѣра на въшнитѣ работи.

ГРЪЦКА ПРАВДА.

Въ своя листъ отъ 16 септемврия Неологосъ расправя, че една комисія отъ Македонското Братство са прѣдставила тѣзи дни на новий патріархъ, попросила му благословеніето и призывала молитвѣтъ му надъ дѣлата на братството. Н. Святѣйшество не само благословилъ братството отъ сичкото си сърце и го насърчилъ, нъ и са обѣщалъ да призове надъ него божіѣтъ благословіѣ въ службѣтъ си въ недѣлѣ.

Както са види, гръцѣтъ считатъ погърчаніето на Македоніѣ за дѣло праведно и твърдѣ законно, когато и самый патріархъ одобрява таѣ работѣ и призива надъ неѣ божіѣтъ помощъ. Нека божіето благословеніе бѣде съ тѣхъ!

Само това не знаеме, да ли благославя Богъ такъви работѣ, въ които неправдата блести толкова ясно, и да ли поглежда той такъви просители които го пѣхатъ въ своитѣ низости и лоши дѣла. — Нѣмаме патріарси и синоди, нѣмаме богословы и високоумны философы, нъ това не ни вреди да разбираме работѣтъ по добръ и да имаме за Бога едно по чисто понятіе. Ний никога не ще призовемъ божіѣтъ намѣсъ въ дѣла, подобны на това, което начина македонското гръцко братство и което благославя патріарха. Съ своето поведеніе Гръцѣтъ показватъ, че не сѣ отишли твърдѣ надалечъ въ своитѣ религіозны понятія, нито пѣкъ въ това което са казва челоувѣчностъ. Туй са мѣчатъ да истрѣбватъ народы и призоваватъ въ това дѣло божіѣтъ помощъ, точно така както сѣ правила и старитѣ Евреи въ подобны случаи.

Злодѣяніята са прикриватъ съ божіето име.

— Пишатъ ни отъ Руссе: « Прѣпорѣчяваме на вниманіето на свята архіерейскы пашѣ съборъ поведеніето и гнусното отнасяніе на тукашныѣтъ зогравскы калугарѣ, — духовникъ — който оставя на странѣ изпълненіето на длъжноститѣ си и ся занимава съ продаваніето на ракія, безъ да знае, че го выка нѣкой христіанинъ да извърши едно тайнство надъ болны и прочее. Срамно е за Г-да Руссенци да търпятъ такъвъ единъ грубъ и дивъ човѣкъ въ града си; защото въ врѣме на исповѣдъ, той си позволявалъ даже да говори гнусни думи прѣдъ нѣкою жена, когато му са исповѣдала, че была яла блажно прѣзъ пости и прочее. Не искамъ да разкрывамъ този въпросъ, че мя е срамъ, а само това прѣпорѣчявамъ на Г-жи съгражданкитѣ си да бѣдѣтъ по внимателны въ поведеніята на такъва калугари, които компромитирватъ нашето духовенство, на което: « адж варъ джисми іокъ. » П-въ.

Холерата захвана да са развива въ града ни. Тя мори силно въ Кѣсѣмъ паша и въ долини на Айнали чешме. Числото на хората които умираѣтъ сѣки день въ тѣзи двѣ махали възлизало на 60 души. Хората които умираѣтъ сѣ се отъ дол-

нити класове: хамали и еспафи. Съобщеніята на Касѣмъ паша и Айнали Чешме съ другитѣ махали на Цариградъ са прякъспажъ: карантинѣ са турѣхъ: никой човѣкъ не може да влѣзе или излѣзе отъ тѣзи двѣ махали. Тѣзи мѣрка ни са вижда неблагоуразумна защото тя ще олаше хората които са намирѣтъ затворени тѣй въ кѣщити си, и мнозина могатъ да умрѣтъ отъ страхъ.

— Ний прѣхмѣ тѣзи седмица едно писмо отъ Г. Ивана Чорапчиева което опровергава една дописка отъ Руссе която подтвърдяваше че Г. Иванъ Чорапчиевъ былъ занесалъ на Петракия Златова единъ брой отъ « Дунавъ » съ цѣль да са извърше онѣзи калпава работа която знаятъ вече читателитѣ ни. Ний щѣхмѣ да помѣстимъ писмото на Г. Чорапчиева, до толкосъ повече че познаваме почтенността на този мѣжъ; нъ понеже кѣщитѣ на лѣжи върху височинитѣ на Айнали чешме дѣто са турѣхъ карантинѣ и дѣто слѣдователно не можемъ за сега да отидимъ да го земемъ, обнародваніето на туй писмо остава вече да стане когато са дигнѣтъ тѣзи карантинѣ.

— Свикваніето на италіанскія парламентъ са отложило за 15 декемврия.

— Продажбата на дървата въ босненскія вилаетъ са въспрѣло по слѣдствіе на протеста на управленіето на желѣзнія пѣтъ.

— Прочитамъ въ « Либерте: » Пакъ става серіозно приказка за срѣщаніето на князь Горчакова съ Г. Тіера; туй срѣщаніе щѣло да стане подиръ двадесетъ дни или на Булонъ или на Лусернъ.

— Кредиторитѣ на Струсбергъ и Сѣдр. държаѣтъ много конференціи за да докарѣтъ една погода съ помощта на великитѣ сили.

— Исмаилъ паша бывши валія на Скутари въ Албанія пристигна миналія петѣкъ въ града ни.

— Френскія министъръ на фиништитѣ ималъ сега на расположеніето си 600 милиона франги за плащаніето на обезврѣжденіето, сирѣчь 100 милиона повече отъ колкото трѣбуваѣтъ за да са исплати четвъртія миліардъ.

— Миналата недѣля, сутрината, генералъ Игнатіевъ ходи на Кандили при Серверъ паша и има съ министѣра на външнитѣ работи единъ дългъ разговоръ при свѣршваніето на който Серверъ паша отиди при Великія Визиръ.

— Една депеша отъ Петербургъ извѣства че поверенній на австрійскитѣ работи захваналъ прѣговори съ рускія кабинетъ за да докара едно споразумѣніе межау двѣти държави.

— Царъ Георги, царица Ольга съ великата руска княгиня Дагмаръ пристигнали въ Корфу. Данската царица и княгиня Тира пристигнали сѣщо тѣй вчера.

— Ний са бѣхмѣ обрѣкли да отговоримъ на блядословіята на Оджакова; нъ тѣзи брядословія сѣ толкосъ глупави щого прѣзрѣніето къмъ такъви ничтожны произведенія е най добрія отговоръ който можемъ да дадемъ.